

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1781/2024
26.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Дарка Милутиновића, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-71/24 од 04.06.2024. године и Кж3-15/24 од 18.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 26.02.2025. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Дарка Милутиновића, па се, у односу на окривљеног АА, **УКИДАЈУ** правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-71/24 од 04.06.2024. године и Кж3-15/24 од 18.10.2024. године и предмет враћа Апелационом суду у Крагујевцу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К.бр.80/22 од 01.11.2023. године окривљени ББ, ВВ, ГГ и АА, сходно члану 423. став 2. ЗКП, ослобођени су од оптужбе да су извршили кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ. Истом пресудом одређено је да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава, а оштећени је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-71/24 од 04.06.2024. године, делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Краљеву Кт.бр. 298/20 од 15.12.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву К.бр.80/22 од 01.11.2023. године, па су окривљени ГГ и АА оглашени кривим да су извршили кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени и то окривљени ГГ на казну затвора у трајању од две године а окривљени АА на казну затвора у трајању од две године и четири месеца. Окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећени је упућен да имовинскоправни

захтев оствари у парничном поступку. Истом пресудом жалба јавног тужиоца ОЈТ у Краљеву, у преосталом делу одбијена је као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж3-15/24 од 18.10.2024. године, делимичним усвајањем жалби браниоца окривљеног ГГ и АА, преиначена је пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-71/24 од 04.06.2024. године, у делу одлуке о кривичним санкцијама, тако што је Апелациони суд због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које су оглашени кривим другостепеном пресудом, осудио и то окривљеног ГГ на казну затвора у трајању од једне године, за коју је одређено да ће је издржавати у просторијама у којима станује, са електронским надзором, а окривљеног АА на казну затвора у трајању од две године, док су у преосталом делу жалбе одбијене као неосноване и у непреиначеном делу другостепена пресуда, потврђена.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Дарко Милутиновић, поднео је захтев за заштиту законитости против првонајних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-71/24 од 04.06.2024. године и Кж3-15/24 од 18.10.2024. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

По налажењу Врховног суда основано бранилац окривљеног АА – адвокат Дарко Милутиновић, у поднетом захтеву указује да је доношењем пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-71/24 од 04.06.2024. године учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер је том пресудом оптужба прекорачена, а коју повреду није отклонио трећестепени суд доносећи побијану трећестепену одлуку у поступку по жалби на другостепену пресуду, иако је на ову битну повреду одредаба кривичног поступка у својој жалби указивао бранилац окривљеног.

Наиме, из списка предмета произилази да је окривљеном АА, између осталих, оптужницом ОЈТ у Краљеву КТО бр.291/20 од 31.08.2020. године, стављено не терет извршење кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ. Окривљеном је стављено на терет да је „дана 13.03.2020. године, око 03,00 часа, у селу, окривљени ГГ, заједно са својим другом ДД....мобилним телефоном позвао окр. АА и обавестио га да су он, ДД и оштећени остали сами у локалу, да би након неколико тренутака у кафић, маскирани, са капуљачама на глави и марамама преко уста ушли окр.АА, окр. ББ и окр. ВВ и одмах након уласка у локал, обратили се ошт. ЂЂ, говорећи „Дај паре“, при чему је окр.АА пришао ошт.ЂЂ с леђа,

наслонио му пиштољ, који је претходно понео са собом, на потиљачни део главе и рекао „Дај паре“, а затим је оштећеном пришао и окр. ВВ, који је у руци држао сузавец и сузавцем по лицу попрскао оштећеног, а затим и окр. ГГ и ДД..., чак је окр. ГГ гурнуо на под, у ком тренутку је окр. ГГ, извадио новац из џепа панталона које је носио на себи, у износу од 50 евра и 6.000,00 динара и исти бацио испред себе, док је у међувремену окр. ББ, пришао са предње стране оштећеном ЂЂ и задао му више удараца металном палицом, коју је претходно понео са собом, у пределу главе, од којих удараца се оштећени дестабилизовао, али му је у том тренутку поново пришао окр. ВВ и прскао сузавцем по лицу, да би окр. ББ, након тога поново задавао ударце металном палицом ошт. ЂЂ по глави, од којих удараца је оштећени пао на под и остао без свести, а затим су окривљени ББ, ВВ и АА, рукама и ногама наставили да задају ударце оштећеном док је лежао на поду, наневши му том приликом лаке телесне повреде у видуи за то време му говорили „Дај паре“, али како је оштећени на поду лежао без свести, они су му пришли и из предњег десног џепа од панталона..., извадили новац које је држао у износу од 1.250 евра, као и 20.000,00 динара, а затим су узели и новац који је окр. ГГ претхоно бацио на под, да би са тако одузетим новцем окр. ББ, ВВ и АА напустили локал, док је окр. ГГ, као наводно оштећени, остао у локалу...”

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе), а одредбом става 2. истог члана је прописано да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела. Дакле, из цитираних законских одредби произилази да закон не захтева идентитет у погледу правне оцене дела, али да захтева да између оптужбе и пресуде постоји идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела, тако да евентуалне измене чињеничног описа дела у изреци пресуде морају остати у границама чињеничног основа из оптужбе, тачније у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива.

Међутим, другостепени суд је, доносећи побијану пресуду, изменио чињенични опис кривичног дела дат у оптужном акту јавног тужиоца и окривљеног АА огласио кривим за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, повредивши објективни идентитет оптужбе, јер се чињенични опис наведен у изреци првостепене пресуде у битном разликује од оног наведеног у оптужном акту јавног тужиоца. Пре свега, другостепени суд је, сходно утврђеном чињеничном стању, окривљеног огласио кривим и за радње које су оптужницом стављене на терет окривљеном ББ, а не окривљеном АА и то да је окривљени АА пришао са предње стране оштећеном ЂЂ и задао му више удараца металном палицом, коју је претходно понео са собом, у пределу главе, а у тренутку када је непознато лице пришло оштећеном и попрскало га сузавцем по лицу, окривљени АА поново задавао ударце металном палицом оштећеном по глави.

Оваквим поступањем суда окривљени АА је доведен у тежи положај из разлога што су окривљеном стављене на терет и радње које је, према оптужници, предузимао окривљени ББ и самим тим је повећан обим криминалне активности и воље окривљеног, што доводи до тога да је окривљени осуђен за више радњи од оних описаних у оптужби, а што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поступајући на напред наведени начин другостепен суд је, по налажењу Врховног суда, доношењем побијане пресуде прекорачио оптужбу и учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а коју повреду није отклонио трећестепени суд доносећи побијану трећестепену одлуку у поступку по жалби на другостепену пресуду, иако је на ову битну повреду одредаба кривичног поступка у својој жалби указивао бранилац окривљеног.

Стога је Врховни суд, имајући у виду наведено, усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца АА – адвоката Дарка Милутиновића, те на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укинуо у односу на окривљеног АА правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-71/24 од 04.06.2024. године и Кж3-15/24 од 18.10.2024. године и предмет вратио Апелационом суду у Крагујевцу на поновно одлучивање, у смислу разлога изнетих у овој пресуди.

У поновном поступку суд ће приликом одлучивања имати у виду примедбе из ове пресуде, те ће поступити по истима и отклонити повреду закона на коју му је указано, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку, у којој ће о свим чињеницама које су предмет доказивања дати јасне, конкретне и аргументоване разлоге, водећи при томе рачуна о начелу забране преиначења на горе (reformatio in reius) прописаном одредбом члана 453. ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић